

Úr skógum með skammir og raus
hann skaut inn á lands höfuðbólin,
í hvívetna hógværðarlaus;
en hávaðamestur um jólin.
Þá þutu hans þverskallakvarnir
sem þrumandi biblíuvarnir.

Og mjúklátt var orðbragð hans ei ---
og annað eins trúí' eg menn þykki ---
því hann nefndi heimamenn grey
og hrotta og Færeyjagikki;
svo æfur í ofstopa hita,
sem „Aldamót“ væri 'ann að rita.

Og Gretti til rifja það rann,
að röskir menn hikuðu' að neita;
að nauðungar hlýðnin, við hann
var hófanna' í minkun að leita ---
Íð eina, sem enn kemst í jöfnuð,
er innritan fólks inn í söfnuð.

En Grettis var skaðslægur skór,
hann skúldinum stakk upp í rauminn,
svo sneypuför Snækollur fór
að sneglast við-meaningarstrauminn.
Til sanns var þó lýðþörf að leiða' 'ann,
þó leitt væri' að neyðast að meiða' 'ann.

TAUGAGIGT.

Raun er að gjalda rokudags
rosans kalda, ef stillan dvínar,
og hjá valdi veðurlags
vita' í haldi taugar sínar.